

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 13 nr. 1

januar 2001

ØKONOMISKE PROFETIER

Det er hårdt arbejde at være profet. Man bliver jo ikke ligefrem populær ved evigt og altid at prædike for folk, at nu er tiden inde til at holde op med at te sig åndssvagt. De fleste bliver hurtigt trætte af at høre, at de skal forbedre sig. Og så alle de der skrækhistorier om, hvor galt det går, hvis ikke ... osv. Næh, må vi være fri.

Derfor havde Amittajs søn Jonas heller ikke den store lyst til at lytte til Herrens befaling om at rejse til den store by Nineve i det nordlige Mesopotamien og fortælle byens indbyggere, at Herren havde set deres ondskab. Han skulle ikke have noget i klemme. Så han stak af. Ned til Jafo, hvor han fandt et skib, der kunne bringe ham videre til Tarshish.

Desværre røg skibet ind i en frygtelig storm. Da besætningen og de øvrige passagerer fandt ud af, at Jonas var på flugt fra Herren, kunne de hurtigt regne ud, hvorfor himmel og hav stod i ét. Så de verfede Jonas overbord. Og for at det ikke skal være løgn, blev den stakkels profetnægter slugt af en hval. I tre dage og nætter sad han i havdyrets mørke bug og tænkte over tingene. Joh, ved nærmere eftertanke kunne han da godt se, at det nok var smartest at gøre, hvad Herren bad ham om. Så vupti, hvalen gylpede ham op på stranden, og så drog Jonas til Nineve.

Her gik han rundt i gader og stræder og råbte: »Om fyrre dage bliver Nineve ødelagt!« Tænk, folk troede faktisk på ham. Ja, selv Kongen. Han tog sin kappe af, satte sig i støvet og lod udråbe for folket, at alle i byen, både mennesker og dyr, skulle klæde sig i sæk og faste til Herrens pris. På Kongens bud skulle de »vende om fra deres onde vej og holde op med at øve vold«.

Se, det var noget, der gjorde indtryk på Herren, så han aflyste den planlagte katastrofe. Det gjorde til gengæld den stakkels Jonas edderspændt rasende. Han følte sig totalt til grin. Han havde jo forudsagt død og ødelæggelse. Og så bliver det hele bare aflyst! Men Herren fastholdt sin ret til at forbarme sig.

Som det nok er vore læsere bekendt, har vi her i Agro-Nyt i årevis advaret om, at internetboblen en dag ville bryde. Det gjorde den i år 2000. Vi har også advaret om, at hele den amerikanske »mirakeløkonomi« en dag ville gå samme vej. Det er nu ved at ske. Det næste skridt bliver så at overbevise både folk og fæ om, at tiden er inde til at lægge den økonomiske kurs totalt om, hvis vi skal undgå et verdensomfattende ragnarok.

Den opgave bliver bestemt ikke nemmere med den nye amerikanske regering under ledelse af George W. Bush. Man kunne endog blive fristet til at stikke af, hvis det ikke lige var for historien om hvalen. Men, skulle vi få held med vort forehavende, lover vi højt og helligt, at vi ikke bliver lige så sure som Jonas.

BUSH VALGT AF HØJESTERET

Det blev hverken vælgerne eller valgmandene, der fik lov at afgøre det amerikanske præsidentvalg år **2000**. Det blev i stedet **Den amerikanske Højesteret**. Med dommerstemmerne **5 mod 4** besluttede retten den **12. december** at stoppe fintællingen af stemmerne i **Florida**. Det betød, at delstatens **25** valgmand blev tildelt **George W. Bush**, der hermed sikrede sig det mindst mulige flertal i den **valgmandsforsamling**, som udpeger **USA's** præsident. At vicepræsident **Al Gore** faktisk fik hele **539.947** flere stemmer end Bush på landsplan, og at en uofficiel fintælling af stemmerne i Florida sandsynligvis vil vise, at Bush slet ikke vandt valget i delstaten, vil ikke få nogen betydning. George W. Bush bliver den **20. januar** indsat som **USA's** treogfyrtvende præsident.

Højesterets indgreb i valgprocessen var en politisk og forfatningsmæssig katastrofe. Ifølge **Den amerikanske Grundlov** er det valgmandsforsamlingen og **Kongressen**, der er de højeste instanser under et præsidentvalg, også i tvivlsspørgsmål. Derfor skulle både Den føderale Højesteret og **Floridas Højesteret** have afvist de mange sagsanlæg og videregivet klagerne til en politisk afklaring i valgmandsforsamlingen eller i sidste ende Kongressen. I stedet afsagde begge retsinstanser kendelser, der var pinligt politisk farvede. Den demokratisk dominerede højesteret i Florida voterede til fordel for Al Gore, mens den republikansk dominerede Føderale Højesteret voterede til fordel for George W. Bush. Almindelige amerikanere og en forundret omverden mistede således enhver forestilling om et uafhængigt, upolitisk amerikansk retsvæsen (for de, der fulgte de skandaløse retsager imod **Lyndon LaRouche** og hans medarbejdere i slutningen af **80'erne**, kom denne afsløring dog næppe som den helt store overraskelse *-red.*).

Det konservative flertal i Den amerikanske Højesteret, der ønskede George W. Bush indsat som **USA's** næste præsident, bestod af: **William H. Rehnquist, Antonin Scalia, Clarence Thomas, Sandra Day O'Connor** og **Anthony M. Kennedy**. Deres primære argument var, at tidsfristen for stemmeoptælling var løbet ud, og at det var nødvendigt at etablere en »finalitet« til valgprocessen (samme argumentation som Højesteret adskillige gange har taget i anvendelse i afvisningen af appelsager, hvor nye beviser ellers peger på dødsdømtes uskyld). Allerede dagen efter højesteretskendelsen hyggede dommer Antonin Scalia og den kommende vicepræsident **Dick Cheney** sig med en middag, alt imens de så Al Gore anerkende sit nederlag på amerikansk tv.

På vegne af de fire mindretalsdommere, **John Paul Stevens, David Hackett Souter, Ruth Bader Ginsburg** og **Stephen G. Breyer**, skrev dommer Stevens bl.a.: »Tiden vil på et tidspunkt hele det sår, som dagens beslutning har påført os. Ét er imidlertid helt sikkert. Selv om vi aldrig vil finde ud af, hvem der i sandhed vandt dette valg, så er det åbenlyst, hvem taberen er – nemlig nationens tillid til dommeren som en uafhængig vogter af retsstaten.«

ET SYDSTATS-WASHINGTON

På en konference i **Washington** den **12. december**, få timer inden **Den amerikanske Højesteret** afsagde sin kontroversielle kendelse, understregede den amerikanske økonom og demokratiske præsidentkandidat **Lyndon La-**

Rouche, at det for mange kredse rundt om i verden ikke længere var et spørgsmål om »hvem«, der måtte blive **USA's** næste præsident, men snarere »hvad« denne næste præsident ville repræsentere.

LaRouche henviste bl.a. til en artikel i *Berlingske Tidende* fra den **11. december**, hvor avisens korrespondent i Washington, **Poul Høi**, kort beskrev den historiske baggrund for den politiske polarisering af den amerikanske højesteret. Under ledelse af dommer **Roger Taney** afsagde Den amerikanske Højesteret i **1857** en kendelse, der for evig og altid fratog slaver og deres efterkommere retten til statsborgerskab i **USA**. Det var denne kendelse, der fik **Abraham Lincoln** til at stille op til præsidentvalget, og det var samme kendelse, der blev den direkte anledning til den amerikanske borgerkrig. Poul Høis pointe var, at historien sandsynligvis vil sammenligne den nuværende højesteret og dens leder, dommer **William Rehnquist**, med dommer Roger Taney, fremfor med dommer **Earl Warren**, der i **1954** afsagde kendelse om, at raceadskillelse i skoler er i modstrid med den amerikanske grundlov. Poul Høi havde mere ret i sin påstand end han kunne ane. Rehnquist har nemlig udtrykt stor beundring for Taney.

William Rehnquist og de andre konservative højesteretsdommere er ikke bare konservative, de er »sydstatskonservative«. Det gælder i særlig grad **Antonin Scalia**, der er en førende kandidat til at blive Rehnquists afløser på posten som højesteretspræsident. Scalia er efter eget udsagn ikke interesseret i »lovens ånd«, kun i »lovens tekst«. For ham er der intet ophøjet ved hverken den amerikanske uafhængighedserklæring eller den amerikanske grundlov.

Trods alle forsikringer om, at den kommende regering vil »række hen over midten«, og at **George W. Bush** er en »samler« og ikke en »spreader« etc., afslører kandidatlisten til regeringsposterne noget helt andet. Ganske vist er afroamerikanerne repræsenteret af **Colin Powell** som kandidat til udenrigsministerposten og **Condoleezza Rice** som national sikkerhedsrådgiver, mens demokraterne gennem **Norman Mineta** fik kandidaturet til transportministerposten. Alligevel har George Bush sammensat en konservativ regering med en sydstatsfarvning, man ikke tidligere har set. Værste eksempel er kandidaten til posten som **USA's** næste justitsminister, **John Ashcroft**. Han er flammende sydstatsmand og tæt forbundet til de fundamentalistiske kristne kredse omkring prædikanten **Pat Robinson**. I **1998** gav han et interview til sydstatstilhængernes førende propagandaskrift »*Southern Partisan*«, hvori han slog til lyd for flere offentlige og passionerede forsvar for sydstaternes »helte« fra borgerkrigen: **Lee, Jackson** og **Davis**.

I november tabte John Ashcroft sit sæde i det amerikanske senat til **Missouris** demokratiske guvernør **Mel Carnahan**. Eller rettere: Til Carnahans enke, for guvernøren blev dræbt i et flystyrt under valgkampen. Udsigten til fire år mere med Ashcroft i senatet fik Missouriborgerne på gaden i demonstrationer med krav om, at statskongressen gav tilladelse til, at guvernørens enke overtog hans kandidatur. Ashcrofts fanatiske kampagne imod præsident **Clinton** under rigsretssagen havde gjort ham særdeles upopulær. Guvernørens enke vandt en jordskredssejr.

Med Antonin Scalia i spidsen for højesteret og John Ashcroft som justitsminister kunne den amerikanske grundlov og retsstaten i **USA** gå meget trange tider i møde. Lyndon

LaRouche har derfor opfordret Det amerikanske Senat til at afvise Ashcrofts udnævnelse, og om nødvendigt udsætte godkendelsen af George W. Bush som USA's næste præsident, med mindre han trækker Ashcrofts kandidatur tilbage.

SYDSTATS-STRATEGIEN

Under valgkampen var det tydeligt, at **Al Gore** og **George W. Bush** forsøgte at tækkes de samme vælgere. De fulgte næsten identiske kampagnestrategier. Det var en væsentlig årsag til det meget tætte valgresultat. Forskellen mellem de to kandidater var så lille, at de fleste vælgere stemte imod den af kandidaterne, de mindst kunne lide – ikke for en kandidat, de syntes om. Denne lighed mellem de to valgkammer var ikke en tilfældighed. Både **Det demokratiske Parti** og **Det republikanske Parti** har for flere årtier siden tilegnet sig en kynisk politisk strategi, der går under navnet »**the Southern Strategy**«, »**sydstats-strategien**«.

Det var **Richard M. Nixon**, der udviklede denne »sydstats-strategi«. Efter valgnederlaget til **John F. Kennedy** i **1960**, stod det klart for republikanerne, at de på en eller måde måtte vinde de sydstatskonservative over på deres side. Siden **Den amerikanske Borgerkrig 1861-65** havde de hvide konservative og plantageejerne i sydstaterne i deres had til **Abraham Lincoln**, som jo var republikaner, traditionelt stemt demokratisk. I **1963**, mens Kennedy stadig var i live, tog det republikanske lederskab kontakt til de forskellige politiske og racistiske grupperinger i sydstaterne. Man begyndte at diskutere fælles holdninger og mål. I **1966** tog Richard Nixon til **Mississippi** for at mødes med **Ku Klux Klan** og lederne fra andre stærkt konservative grupperinger, heriblandt **Trent Lott**, der i dag er flertalsleder i **Senatet**. Formålet var at lægge en fælles strategi for at stoppe præsident **Lyndon B. Johnson**, der i deres øjne havde gjort utilgivelige knæfald overfor borgerrettighedsbevægelsen. Johnson, der var demokrat fra **Texas**, havde sine egne forbindelser til de konservative sydstatsorganisationer. Alligevel gennemtvang han i **1964-65** nogle af de allervigtigste borgerrettighedslove. Derfor blev han betragtet som en sydstatsforrædder, der skulle stoppes med alle midler. Johnson blev presset til ikke at genopstille, men Nixons »sydstats-strategi« havde næppe lykkedes, hvis ikke **Robert Kennedy** og **Martin Luther King** var blevet myrdet i **1968**.

Efter to sviende nederlag til Nixon i **1968** og **1972**, svarede demokraterne igen i **1976** med deres egen »sydstats-strategi«, ledet af jordnøddefarmeren fra **Georgia, Jimmy Carter**. Partiet fralagde sig sin ellers så stolte tradition fra **Franklin D. Roosevelt**. Kernen i den nye »demokratiske« ideologi blev den gamle konservative sydstatsideologi med centrum i et stærkt anti-industrielt, feudalt verdenssyn. Industri forbinder man med fjenden, nordstaterne. Denne feudale sydstatstankegang spredes af en gruppe af ideologer og skribenter fra **Tennessee**, der kalder sig »**The Nashville Agrarians**« »Agrarerne fra Nashville«. Under sin præsidentperiode **1976-80** gennemfør-

te Jimmy Carter den mest ødelæggende, anti-industrielle økonomiske politik, man har set i **USA's** historie. »Kontrolleret disintegration af økonomien«, blev det kaldt af politikens fædre, tænketanken **Den trilaterale Kommission**.

Al Gore videreførte Carters »sydstats-strategi«. I sin miljøbog »*Jorden i Balance*« afslørede Gore tydelige rødder til »Agrarerne fra Nashville« (Gore er selv fra Tennessee). Ironisk nok var det Gores egen »sydstats-strategi«, der kostede ham sejren. For ikke at lægge sig ud med de sydstatskonservative og deres patologiske had til præsident **Clinton**, bad han Clinton holde sig ude af valgkampen. Selv i Clintons egen stat, **Arkansas**. Clinton kunne sagtens have vundet sin hjemstat for Gore, og så ville resultatet fra **Florida** have været helt uden betydning.

Al Gore afslørede også sine gammeldags sydstatsdemokratiske tendenser i Florida. Trods den desperate kamp for genoptælling af stemmerne i udvalgte demokratiske valgdistrikter, gjorde Gore og hans kampagnestab intet, absolut intet, for at støtte de tusinder af afroamerikanere, der med forskellige ulovlige midler var blevet forhindret i at afgive deres stemme i valgdistrikterne i det nordlige Florida.

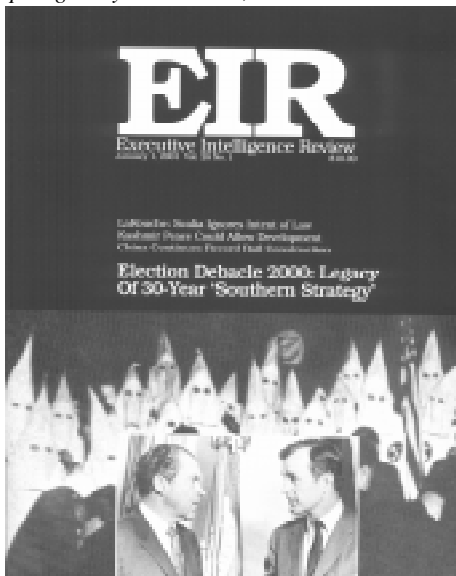
USA'S ØKONOMI I OPLØSNING

Overskriften på lederen i **Agro-Nyt, januar 2000**, hed: »Bobler Brister«. Vi fortalte den triste historie om »**Sydhavsboblen**«, spekulationsgalskaben, som ramte **England** i **1720**. Anledningen til denne lille opbyggelige fortælling var, at indekset på **Nasdaq-børsen** i **New York** ved årsskiftet havde passeret **4.000**, og der var tilsyneladende ingen ende på folks fantasier om **IT-verdenens** velsignelser og forhåbninger til den »**nye økonomi**«. I **1720** varede spekulationsfeberen fra **januar** til **september**, så brast boblen. I år **2000** holdt den til den **10. marts**, hvor Nasdaq-indekset toppede med **5.048 point**. Derefter gik det støt ned af bakke. Da år **2000** var slut, havde Nasdaq-børsen mistet **50%** af sin værdi i forhold til toppunktet i **marts** og **39%** for året som helhed. Det værste år i Nasdaq-børsens historie. Flere hundrede højtflyvende internetselskaber havde mistet mere end **90%** af deres aktieværdi. **39.000** computerprogrammører havde mistet deres arbejde. Godt **3.000 mia. dollars** var forduftet op i den blå luft.

Desværre er sammenbruddet i IT-branchen kun toppen af isbjerget. Som vi har advaret om i **Agro-Nyt** adskillige gange tidligere (se bl.a. **Agro-Nyt, feb. og mar. '00**) er hele den amerikanske økonomi én stor boble, som nu er ved at briste. På papiret har **USA** siden **marts 1991** oplevet den længste økonomiske opgangsperiode i landets historie. Men i samme periode er det amerikanske betalingsbalanceunderskud overfor udlandet løbet helt ud af kontrol, og de amerikanske familiers og det amerikanske erhvervs livs gældsætning vokset til rekordhøjder. Den amerikanske økonomi er nu afhængig af et kapitaltilskud fra udlandet på knap **2 mia. dollars** om dagen.

Kritiske økonomer, som f.eks. den tidligere cheføkonom i **Dresdner**

Læs den fulde historie om »sydstats-strategien« i *Executive Intelligence Review*. Kan bestilles på *Agro-Nyt's* redaktion, tel: 35 43 00 33.



Bank, Kurt Richebächer (se også *Agro-Nyt*, nov. '99), har flere gange påpeget, at føderalbankdirektør **Alan Greenspan** fortælling om »nye økonomiske love«, der skulle være opstået takket være indførelsen af ny computerteknologi, i virkeligheden er et skalkeskjul for historiens største kredit-ekspansion. Det er denne kreditbølge, ikke Greenspan mytiske produktivitetsstigning, der har været drivkraften bag den lange amerikanske økonomiske vækst.

Og Alan Greenspan har tilsyneladende tænkt sig at gøre alt for at holde liv i boblen. Den **3. januar** overraskede han den globale finansverden ved at sænke den amerikanske udlånsrente med **0,5%** til **6,0%**, uden at vente på føderalbankens markedskomiteémøde i slutningen af **januar**. Sidste gang Greenspan sænkede renten udenfor de regulære møder i markedskomiteén, var i **oktober 1998**, da Ruslands gælds-krise og sammenbruddet af spekulationsfonden **LTCM** truede med at knække hele verdens finanssystem. Denne gang var Greenspan åbenbart bange for, at det er den amerikanske økonomi, der er ved at bryde helt sammen. Med god grund.

Den **26. december** meddelte discountbutikskæden **Bradlees**, at den havde indgivet konkursbegæring, lukket **105** butikker og sendt **10.000** arbejdere hjem. Den **28. december** var det så den gamle hæderkronede butikskæde **Montgomery Ward**, der meddelte, at man drejede nøglen om, lukkede **250** butikker og sendte **28.000** ansatte på gaden. Den **29. december** meddelte den tredje største stålproducent i USA, **LTV Steel**, at man var gået i betalingsstandsning, og at **18.000** arbejdspladser var i fare. I begyndelsen af **januar** meddelte de store amerikanske bilselskaber, at salgstallene for december måned var så dårlige, at man ville blive tvunget til midlertidigt at lukke flere bilfabrikker. For **Chryslers** vedkommende drejede det sig om **5** ud af **12** fabrikker i USA og **Canada**, som ville blive lukket i to uger. **30.000** arbejdere ville blive sendt på tvungen ferie. **General Motors** meddelte, at **8** fabrikker ville blive lukket midlertidigt og **23.000** arbejdere sendt hjem for en begrænset periode.

Det var dog tallene fra den amerikanske forening af indkøbschefer, **National Association of Purchasing Management**, **NAAPM**, der blev offentlig gjort den **2. januar**, som for alvor fik Alan Greenspan til at trykke på panikknappen. Ifølge **NAAPM's** seneste indeks er den amerikanske industris indkøb af råvarer og produkter fra underleverandører nu det laveste siden **april 1991**. Det betyder en dramatisk opbremsning af den amerikanske industriproduktion i de kommende måneder.

Det hjalp næppe heller på Alan Greenspan's blodtryk, at **Californiens** guvernør **Gray Davis** den **26. december** tropede op hos føderalbankdirektøren for at sætte ham ind i de alvorlige finansielle vanskeligheder, som elskaberne i USA's største delstat er havnet i. Ved årsskiftet havde de to største selskaber, **Pacific Gas & Electric** og **Southern California Edison**, akkumuleret en gæld på knap **12 mia. dollars**, hvoraf godt **2 mia. dollars** var kortfristet gæld, der skal afdrages indenfor de kommende **to måneder**. Hvis de to elskaber krakker, vil det være første gang siden depressio-

nen i **30'erne**, at energiselskaber bliver tvunget til at lukke.

Over hele USA har de seneste års privatisering af energisektoren ført til kaos, og næste krisepunkt ventes at blive naturgassen. Ifølge guvernør **Davis** er det den direkte årsag til krisen i Californien. Det »frie« elmarked har ført til massiv spekulation i energipriser og stigninger i forbrugernes elregning på flere hundrede procent. Manglende investeringer i infrastruktur har ført til direkte mangel på elektricitet, hvor flere delstater nu oplever regelmæssige afbrydelser i elektricitetsforsyningerne. Noget man ellers kun kendte til på **Manhattan** i **New York**. I det nordvestlige USA har den store aluminiumskoncern **Kaiser** midlertidigt lukket sin aluminiumsproduktion for at videresælge sin elektricitet. Det er der langt flere penge i. Men det vil medføre mangel på aluminium til den amerikanske industri allerede til foråret. Den **4. januar** gav energistyrelsen i Californien tilladelse til, at de kriseramte elskaber hæver deres priser overfor de i forvejen hårdt plagede kunder. Men det var ikke nok. En hurtig udregning viste, at selskaberne stadig ville tabe penge for hver kilowatttime. Den **5. januar** styrteddykkede aktiekurserne på **Wall Street** som følge af rygter om, at **Bank of America** stod til enorme tab på sine lån til de to californiske elskaber. Oven i hatten kom så rygter om, at samme bank også står til store tab på sine spekulative derivatinvesteringer. En kilde i **City of London** sagde til *Agro-Nyt's* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, at disse tab sandsynligvis vil blive udløst, hvis **Nasdaq**-indekset faldt under **2.200**. Det var nær sket den **3. januar**, og det skulle have været en væsentlig årsag til, at Greenspan så pludseligt sænkede renten.

LAROCHE STILLER OP IGEN

Den **27. december** meddelte den amerikanske økonom **Lyndon LaRouche**, at han atter vil være at finde på valg-sedlen ved **Det demokratiske Partis** primærvalg forud for præsidentvalget i år **2004**. I sin udtalelse til pressen, sagde LaRouche bl.a.:

»Selv om afgående præsident **Bill Clinton** stadig vil være den ledende personlighed, som Det demokratiske Parti vil samle sig omkring, rækker det ikke. Verden er fanget i en moralsk krise, som også er en økonomisk krise. Den store opgave består i at vende vor nation væk fra de seneste **35 års** politiske retning og tilbage til de succesrige politiske principper, der trak nationen ud af krisen i **1933-45**.«

Følg LaRouche på internettet. Hør ham **live** eller læs udskrifter af tidligere udsendelser på:

www.larouchespeaks.com